

Arrest

nr. 258 896 van 30 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X handelend in eigen naam
 en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
 Lange Lozanastraat 24
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en, samen met X, als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X, op 19 april 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA , die loco advocaat Mr. D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS , die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, geboren te N. op [...]1980.

Op 11 juni 2018 legde verzoekster een aankomstverklaring af bij de stad Leuven, samen met haar minderjarige kinderen.

Op 22 februari 2019 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 november 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 20 januari 2020 diende verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 januari 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing waarbij het volgend verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard.

Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Per arrest nr. 248.567 van 2 februari 2021 verwierp de Raad het beroep.

Op 26.03.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : A. + 2 kinderen : D. J. ([...]) en O. S. ([...])

voornaam : E.

geboortedatum : [...]1980

geboorteplaats : A. b.

nationaliteit : Ghana

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 02/02/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar zonder geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 22/02/2019 en 20/01/2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van het hoorrecht, van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van unierecht, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ze licht het middel toe als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennen van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden onttrokken, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Mevrouw A. E. werd geboren op [...] 1980 te A. B. Zij heeft de nationaliteit van Ghana. Zij woonde in A. (provincie Accra) tot haar vertrek uit Gana op 20 juni 2006. Zij woonde bij haar moeder (mevrouw C. E.). Haar vader heeft zij nooit gekend. Zij heeft ook geen broers of zussen en had geen contact met andere familie. Mevrouw A. ging niet naar school. Haar moeder had niet de financiële middelen hiervoor. Om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien, verkochten mevrouw A. en haar moeder stoffen in Accra.

Mevrouw A. E. verliet Ghana op 20 juni 2006, ondertussen bijna 15 jaar geleden. Haar moeder is ondertussen overleden in Ghana, waardoor zij geen enkele (gekende) familie meer heeft in haar land van herkomst.

Mevrouw A. E. reisde legaal - met een visum afgegeven door de Nederlandse autoriteiten - naar Italië toe. Eens in Italië, leerde zij de heer K. O. kennen. Zij trouwden met elkaar in Italië. Samen kregen zij twee kinderen: J. D. (geboren op [...] 2007) en S. O. (geboren op [...] 2011). Beide kinderen zijn geboren in Palermo. Sinds de geboorte van haar dochter verkreeg mevrouw A. Italiaanse verblijfsdocumenten op basis van het feit dat zij een kind kreeg in Italië. Ook haar man verkreeg dergelijke verblijfsdocumenten.

Het huwelijk tussen beide partners verliep moeizaam. De man van mevrouw A. behandelde haar slecht. Beide partners zijn hierdoor (niet-officieel) gescheiden.

Mevrouw A. E. vertrok maar haar kinderen op 15 februari 2018 uit Italië, na problemen binnen haar gemeenschap. Zij verbleef bij een pastoor na haar aankomst in België. Zij kende hem al tijdens haar verblijf in Italië, waardoor er een vertrouwensband was ontstaan tussen beide.

De moeder en haar minderjarige kinderen ontplooiden zich in België. Zij verblijven sinds 15 februari 2018, gedurende een periode van meer dan drie jaar, onafgebroken in België. Dit blijkt ook uit haar verblijfshistoriek.

Zij besloot op 22 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Op 26 november 2019 werd dit verzoek evenwel afgesloten door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Verzoekster kon echter onmogelijk naar haar land van herkomst terugkeren. Zij diende daarom op 20 januari 2020 een eerste volgend verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster benadrukte haar eerdere asielmotieven en overhandigde een verklaring (vertaling) van de secretaresse van de school waar beide kinderen naartoe gaan. Deze verklaring omvat een vertaling van de audio-fragmenten die zij eerder verkreeg en waarin zij met de dood werd bedreigd indien verzoekster niet zou toetreden tot de groepering. Op 31 januari 2020 volgt evenwel de beslissing waarbij het volgend verzoek tot internationale bescherming wordt afgewezen als niet-ontvankelijk op grond van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. Het ingediende beroep tegen deze beslissing werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster was sinds 26 augustus 2019 tot 19 februari 2021 werkzaam als poetsvrouw bij de firma T. bvba ([...]) - stuk 3. Hierdoor was verzoekster steeds in staat om in te staan voor zich en voor haar minderjarige kinderen. Hierdoor leerde zij ook (verder) de Nederlandse taal en integreerde zij zich door middel van het werk dat zij uitvoerde in België. Dit toont ook het engagement aan van mevrouw A. E. Zij bleef werken tot het niet meer mogelijk was omwille van haar verblijfssituatie.

De minderjarige kinderen zijn schoolgaand en groeiden op in België (stuk 4 en 5). In het bijzonder is de situatie van J. D. opmerkelijk. Zij wordt omschreven als een zeer aangename leerlinge, die de begeleiding vanaf dag één in positieve zin heeft verrast. Zij is erg gedreven en zet zich elke dag in om haar best te doen op school. Het rapport laat zien dat zij zeer goede punten haalt en zij erg gedreven is. De private belangen van zowel de moeder als de minderjarige kinderen, zoals hierboven aangegeven, dienen dan ook een belangrijke rol te spelen in de beoordeling die verweerder dient te maken voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsbeslissing), ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing heeft immers als gevolg dat zowel verzoekster als de minderjarige kinderen verplicht zouden worden om België te verlaten. Hierdoor ontstaat een breuk in de scholing van de kinderen en de gemeenschap waartoe het gezin behoort. Zij hebben geen familie of netwerk in Ghana. De enige familie die mevrouw A. had was haar moeder, maar zij overleed in 2017. Zij vertrok bovendien uit Ghana op 20 juni 2006. De minderjarige kinderen zijn geboren in Palermo en verbleven steeds in Italië en België. De kinderen hebben geen enkele binding met Ghana, terwijl ook de moeder door het verlies van haar moeder en de zeer langdurige afwezigheid uit dit land (bijna vijftien jaar) haar binding met haar land van herkomst is verloren. Zij woonde in een volledige andere cultuur in Italië en België, waardoor de verplichte terugkeer naar Ghana zware gevolgen voor haar en haar minderjarige kinderen zal hebben. Zij zou genoodzaakt worden om een nieuw leven op te bouwen en van nul moeten beginnen: de zoektocht naar onderdak, inkomen, scholing, enzovoort in Ghana. Dit brengt een zeer grote onzekerheid met zich mee. Bovendien is de vader van de minderjarige kinderen niet betrokken. De primaire belangen van de minderjarige kinderen worden hierdoor ernstig geraakt.

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDEONDERDEEL

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster en haar minderjarige kinderen (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven beschreven.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16

december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer). Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde medische problematiek diende rekening te houden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij nog op dat, zelfs ongeacht de schending van de formele motiveringsverplichting, niet blijkt dat verweerder op een zorgvuldige manier de private belangen van de verzoekende partij (zoals hierboven beschreven) heeft overwogen voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Hierom dringt zich in elk geval een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekster voert in het eerste onderdeel onder meer de schending aan van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Ze geeft een theoretische toelichting bij artikel 7 van de Vreemdelingenwet en het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stipt daarbij onder meer aan dat opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, verzoekster in staat moet worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Ze stipt aan dat het hoorrecht wordt geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekster stipt aan dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van unierecht is. Verzoekster is van oordeel dat zij verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de gemachtigde hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekster licht toe dat zij reeds in 2006, bijna 15 jaar geleden Ghana heeft verlaten en dat haar moeder ondertussen is overleden, ze stelt haar vader nooit gekend te hebben. Verzoekster stelt eerst naar Italië te zijn gereisd en daar haar ex-man te hebben leren kennen. Haar beide kinderen werden geboren in Italië. Verzoekster stelt slecht behandeld geweest te zijn door haar man waardoor ze feitelijk gescheiden leven. Verzoekster stipt aan dat ze sedert februari 2018 ononderbroken in België verblijft, hetgeen uit haar verblijfshistoriek blijkt. Verzoekster vervolgt dat zij van 26 augustus 2019 tot 19 februari 2021 heeft gewerkt bij de firma T. bvba en voegt dienaangaande een stuk toe bij het verzoekschrift. Ze stipt aan hierdoor verder Nederlands geleerd te hebben en dat ze zich verder integreerde dankzij haar werk. Ze bleef werken tot het niet langer mogelijk was omwille van haar verblijfssituatie. Vervolgens gaat verzoekster in op het feit dat haar kinderen schoolgaand zijn en opgegroeid zijn in België, ook dienaangaande voegt verzoekster stukken toe bij het verzoekschrift. Volgens verzoekster is de situatie van haar oudste dochter opmerkelijk, ze is erg gedreven en het rapport laat zien dat zij zeer goede punten haalt op school. Verzoekster wijst erop dat

zowel haar private belangen als die van haar kinderen een belangrijke rol dienen te spelen in de beoordeling die de gemachtigde dient te maken alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven omwille van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Verzoekster licht toe dat de beslissing als gevolg heeft dat een breuk ontstaat in de scholing van de kinderen en dat zij ook geen netwerk hebben in Ghana. Omwille van de geboorte van de kinderen in Italië, hebben zij geen enkele binding met Ghana. Een terugkeer naar Ghana zou dan ook een grote impact hebben op de kinderen, gezien het een volledig andere cultuur betreft en verzoekster van nul zou moeten beginnen om onderdak, scholing en een inkomen etc. in Ghana te vinden.

Verzoekster concludeert dat zij deze situatie had kunnen toelichten in een gehoor, hetgeen niet is gebeurd, dermate dat haar de mogelijkheid werd ontnomen om naar behoren haar standpunt kenbaar te maken, voordat een besluit werd genomen dat haar belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Verzoekster concludeert tot een schending van het hoorrecht, de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het tweede onderdeel stelt verzoekster nog ondergeschikt dat niet blijkt dat de gemachtigde op een zorgvuldige wijze met haar private belangen heeft rekening gehouden voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden zijn.

Beoordeling

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht in het kader van de rechten van verdediging, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie, aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekster en haar kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster en haar kinderen ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

In dit verband wijst verzoekster terecht op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder in de nota worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of verzoekster terecht aanvoert dat er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekster betwist niet dat ze in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Echter uit de aanhef van de toegepaste rechtsgrond blijkt dat in een dergelijke situatie een bevel moet worden opgelegd *“behoudens meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Uit deze aanhef blijkt dan ook dat de gemachtigde moet rekening houden met onder meer het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, op voorwaarde dat verzoekster een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven kan aannemelijk maken.

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-II). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde een synthesesnota heeft opgemaakt op 26 maart 2021, dag van het nemen van de bestreden beslissing, getiteld *“evaluatie artikel 74/13”*. Hierin wordt aangehaald dat de evaluatie is gebaseerd op *“alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming”*. Hieruit blijkt dat de gemachtigde zich steunt op het gehoor dat is afgenomen in het kader van de procedure om internationale bescherming, en niet is overgegaan tot een nieuw gehoor (of het laten invullen van een vragenlijst) voor het nemen van de bestreden beslissing. Ook al kan aangenomen worden dat dit in bepaalde gevallen zal volstaan, met name bijvoorbeeld voor wat betreft de feitelijke elementen die verzoekster thans wederom aanhaalt over de redenen waarom ze een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan evenwel niet aangenomen worden dat een dergelijk gehoor steeds zal volstaan in het licht van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij met het gezinsleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind moet rekening gehouden worden. Enkel indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, is de Lidstaat er niet toe gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§n 67 tem 70). In casu kan de Raad verweerder in de nota evenwel niet volgen dat het gehoor dat heeft plaatsgevonden in het kader van haar twee internationale beschermingsverzoeken volstond opdat verzoekster daadwerkelijk en nuttig voor haar belangen en die van haar kinderen is kunnen opkomen.

Zo bijvoorbeeld aangaande het “hoger belang van het kind” heeft de gemachtigde in de nota louter gesteld: *“betrokkene heeft twee minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de moeder te blijven”*. Aangaande het gezins- en familieleven gaat de gemachtigde wel wederom in

op de kinderen en het feit dat zij schoolgaand zijn. De gemachtigde stelt enerzijds dat het recht op onderwijs geenszins een automatisch recht op verblijf betekent, *“evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien er geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot onderwijs niet kan worden ingeroepen.* (eigen onderlijnen)” Verder stipt de gemachtigde nog aan dat onderwijs van mindere kwaliteit niet wordt weerhouden en dat het recht op onderwijs geen algemene verplichting bevat om de keuze van de vreemdeling te volgen in een bepaalde staat. Tot slot wordt nog gewezen op de mogelijkheid tot het vragen van een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangaande het hoger belang van het kind heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich in het kader van artikel 8 van het EVRM reeds herhaaldelijk uitgesproken. Door het Hof wordt bijzondere aandacht besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.”* En verder *“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.”* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144).

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen verwijderingsmaatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Aangaande de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijderingsmaatregel in het licht van het hoger belang van de kinderen blijkt dat verzoekster, indien zij de gelegenheid zou gekregen hebben voor haar belangen en die van haar kinderen op te komen, elementen had kunnen aanvoeren die mogelijks een invloed kunnen gehad hebben op de besluitvorming. Zo blijkt dat verzoekster haar oudste dochter reeds 13 jaar was en haar zoon reeds 9 jaar was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat kan aangenomen worden dat haar dochter en haar zoon amper of niet in Ghana zijn geweest nu zij geboren zijn in P. (Italië). In het kader van een gehoor had verzoekster kunnen aanstippen dat haar kinderen geen enkele reële band hebben met Ghana, op hun nationaliteit na, hetgeen de gemachtigde in zijn beoordeling had kunnen betrekken.

Ook al kan de Raad volgen dat het recht op onderwijs niet absoluut is en geen automatisch recht op verblijf geeft, noch een waarborg voor een hoog kwalitatief onderwijs of tewerkstelling, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat overwegingen als wanneer er in het herkomstland *“geen toegang is tot onderwijs”* of het *“ontbreken van toegang tot onderwijs”* moeten worden aangenomen als het op afdoende wijze rekening houden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van het nemen van een verwijderingsmaatregel in het licht van het hoger belang van het kind, waarbij uit de 74/13–nota blijkt dat de gemachtigde een terugkeer naar het herkomstland beoogt.

Bovendien zijn de motieven aangaande *“de bewijslast bij de vreemdeling”* en *“indien geen elementen worden aangebracht”* in casu in de 74/13–nota misplaatst, aangezien juist verzoekster terecht opwerpt

dat ze niet de mogelijkheid heeft gehad in het kader van het hoorrecht dienaangaande elementen aan te brengen. Thans blijkt dat verzoekster bij haar verzoekschrift tal van stukken voegt aangaande het onderwijs van beide kinderen en waaruit inderdaad blijkt dat het dertienjarige kind van verzoekster zeer voortreffelijke resultaten haalt, zodat blijkt dat zij belang had bij het uitoefenen van het hoorrecht, voorafgaandelijk aan het afgeven van het bevel.

Verder blijkt ook dat verzoekster, indien ze gehoord zou geweest zijn, had kunnen wijzen op haar tewerkstelling in België tijdens haar procedure om internationale bescherming, hetgeen deel uitmaakt van haar privéleven in het Rijk. Dat verzoekster hier belang bij heeft, blijkt uit de stukken die ze dienaangaande ook voegt bij het verzoekschrift.

De Raad volgt verzoekster dan ook dat zij verschillende elementen had kunnen voorleggen zowel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als in het licht van artikel 8 van het EVRM die, indien zij op dienstige en nuttige wijze was gehoord, de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het recht te worden gehoord, als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd als algemeen beginsel van het Unierecht niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. De Raad kan dit standpunt niet volgen aangezien het Hof van Justitie, bijvoorbeeld in het voormelde arrest Boudjlida, duidelijk stelt: *“49 Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient zij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen te voldoen en moet zij de betrokkene daarover horen.”* Verweerder erkent overigens zelf in de nota dat het Hof van Justitie stelt dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. Verweerder kan in deze ook niet langer verwijzen naar oude rechtspraak van de Raad van State waarin werd gesteld dat de rechten van verdediging alleen toepasselijk zijn in tuchtzaken en niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Thans wordt reeds jaren niet meer betwist door de Raad van State dat ook voor beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet het hoorrecht moet worden gerespecteerd (RvS 19 februari 2015, nr. 230.257; RvS 27 november 2020, nr. 249.080; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 15 december 2015, nr. 233.257). De Raad kan verweerder volgen dat het volstaat dat verzoekster de gelegenheid krijgt haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, en dat dit niet in een gehoor moet, maar ook schriftelijk kan gebeuren. In casu blijkt evenwel niet dat verzoekster, buiten over de motieven in het licht van haar internationaal beschermingsverzoek, die kans schriftelijk zou gehad hebben in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM. Anders dan verweerder in de nota stelt, heeft verzoekster wel aangetoond dat met bepaalde elementen geen rekening is gehouden. Supra is reeds toegelicht dat verzoekster in het kader van een (mondeling dan wel schriftelijk) gehoor elementen had kunnen bijbrengen, die mogelijks tot een ander besluit hadden kunnen aanleiding geven. Zij heeft dienaangaande ook concrete stukken bij het verzoekschrift gevoegd, zodat blijkt dat het niet om loze beweringen gaat. Waar verweerder verwijst naar het arrest Mukarubega erkent de Raad dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§'n 67 tem 70). Echter in casu kan de Raad verweerder niet volgen dat het gehoor dat heeft plaatsgevonden in het kader van haar twee internationale beschermingsverzoeken volstond opdat verzoekster daadwerkelijk en nuttig voor al haar belangen en die van haar kinderen is kunnen opkomen in het licht van een terugkeerbesluit. Zo is verzoekster wel nuttig kunnen opkomen voor belangen die te maken hebben met haar vrees voor vervolging of risico op ernstige schade, en kan ze die thans niet dienstig herhalen, maar is het evident dat elementen zoals in casu die betrekking hebben op scholing van de kinderen, praktische haalbaarheid om terug te keren naar een land van nationaliteit als de kinderen ondertussen 13 en 9 jaar oud zijn en nooit in dat land zijn geweest of elementen die betrekking hebben op de actieve integratie van verzoekster door te werken in het Rijk, elementen zijn die weinig uitstaans hebben met een internationaal beschermingsverzoek doch wel met een terugkeerbesluit. De Raad volgt evenmin dat het hoorrecht dat moet gerespecteerd worden door de gemachtigde, afhankelijk moet worden gesteld van het indienen van een aanvraag om een verblijfsmachtiging door verzoekster. De situatie is dan ook anders in een dossier waarbij een bevel volgt op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin men in het kader van

die aanvraag alle mogelijke elementen die zich verzetten tegen het indienen van een aanvraag in het herkomstland op nuttige en dienstige wijze kan aanhalen. In die zin gaat de vergelijking met het citaat uit het arrest van de Raad, dat betrekking heeft op een dergelijke situatie, niet op. Om de hierboven uiteengezette redenen volgt de Raad verweerder in de nota niet dat verzoekster louter een vaag en theoretisch betoog heeft gehouden, doch wel degelijk concrete elementen heeft voorgelegd die mogelijks de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Waar verweerder in de nota nog ingaat op het geschrevene in de synthesesnota op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad ook volstaan met te verwijzen naar hetgeen hij daaromtrent supra heeft gesteld.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan de vastgestelde schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht in het kader van de rechten van verdediging.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. MAES